

Arrest

nr. 216 947 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. OP DE BEECK
Jodenstraat 2/0101
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 augustus 2016 België is binnengekomen, diende op 3 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 10 juni 2016 in Bulgarije en op 24 en 25 juni 2016 in Hongarije (Eurodac).

1.2. Op 27 april 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 27 april 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 03/08/2016

Overdracht CGVS: 15/09/2016

U werd op 11 oktober 2017 van 09u22 tot 13u17 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die het Dari machtig is. Uw raadsman, meester VAN DE SIJPE, stond u bij tijdens het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U, F.Z., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Tadzjiek te zijn en de soennitische geloofsleer te belijden. U kent uw precieze geboortedatum niet maar verklaart ongeveer 20 jaar geleden te zijn geboren in Zakhil Qadima in de provincie Kunduz van Afghanistan. U was ongeveer 7 jaar oud toen uw familie uit Afghanistan vluchtte naar Iran, waar u vervolgens uw jeugd doorbracht. Omdat jullie geen geldige verblijfsdocumenten hadden, ging u naar een Afghaanse school in Iran. U hebt 4 à 5 jaar lang school gelopen, voldoende om geletterd te zijn, en hebt vervolgens gewerkt als groentenverkoper. Het leven als Afghanen die illegaal in Iran verbleven viel uw familie zwaar en dus besloten zij om in 1392 (=2013/2014 in de Westerse kalender) terug te keren naar Zakhil Qadima in Kunduz. Uw vader verkocht er zijn huis om geld in het laatje te brengen. Ongeveer een jaar ging zonder problemen voorbij. Dan werd uw moeder ontvoerd en verkracht door een beruchte criminele bende die de "urtabulaqya" heet. Op een dag was u met uw vader onderweg toen hij bendeleden van de "urtabulaqya" zag. Hij ging de confrontatie met hen aan en werd vervolgens door hen doodgeschoten waar u bij was. De broer van uw moeder, R., zorgde vanaf dat ogenblik voor jullie en zonder dat jullie het wisten smeedde hij een plan om wraak te nemen. Hij doodde een van de twee broers die aan het hoofd stonden van de "urtabulaqya", N.R. Vervolgens nam hij jullie mee naar Iran. Jullie bleven een jaar en 3 maanden in Shiraz, en toen vertelde uw oom R. dat het daar gevaarlijk was voor jullie. Omdat er niet genoeg geld was om iedereen de reis te laten ondernemen, moesten u en uw oom eerst vertrekken. In Turkije moesten jullie wachten door de slechte weersomstandigheden. De boot waarin uw oom zat, stak toch van wal, en kwam in de problemen. Uw oom is daarbij omgekomen. Omdat de route via Griekenland te moeilijk was geworden, maakte u een nieuwe afspraak met de smokkelaar. U hebt een tijdlang gewerkt in Turkije en bent dan via Bulgarije en andere doorreislanden naar België gekomen. U kwam toe op 01 augustus 2016 en hebt in België een verzoek om internationale bescherming gedaan op 03 augustus 2016.

U vreest bij terugkeer dat u het slachtoffer zal worden van de leider van de "urtabulaqya", A.R., wiens broer N.R. is gedood door uw oom. U roept tevens de algemene onveiligheid in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u een foto van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op, en tijdens, uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2,21), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk

dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Ten eerste slaagde u er niet in uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen.

U hebt voor deze asielprocedure geen enkel origineel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven, hoewel u nog steeds contact hebt met uw familie in Iran en verklaart heb geld te hebben gestuurd (CGVS, p.22). Overigens geeft u toe dat u overal waar u kwam in Europa andere namen opgegeven heeft waardoor het voorleggen van betrouwbare identiteitsbewijzen nog belangrijker wordt (CGVS, p.3). Er werd u voldoende tijd gelaten om de originele documenten te laten worden aan het Commissariaat-generaal en hoewel u doorheen de procedure is uitgelegd hoe belangrijk dit is, hebt u geen enkel document voorgelegd. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt. De foto die u hebt doorgestuurd is dermate onduidelijk dat het niet eens mogelijk is om u vereenzelvigen met de persoon op de foto. In dit verband dient er ook op gewezen te worden dat de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg onzeker is. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus). In uw geval kan niet eens een *prima facie*-beoordeling gedaan worden van uw taskara, aangezien u alleen een foto ervan hebt neergelegd. Aangezien zowel het document in kwestie als de foto aan manipulatie onderhevig kunnen zijn, moet worden besloten dat de foto die u hebt neergelegd van generlei waarde is voor uw huidige procedure. U verklaarde op het CGVS tevens dat u nog over foto's beschikte die uw asielrelaas kracht zouden bijzetten, maar dat deze bewaard werden op uw gsm die is gestolen (CGVS, p.3). Uw familie beschikt niet over dezelfde foto's waardoor het verlies van uw gsm onherstelbaar is. Uw gsm zou gestolen zijn de dag van uw interview bij DVZ (CGVS, p.19), waardoor zich in de eerste plaats de vraag stelt waarom u die toen niet hebt getoond. Volgens u wilde u dat wel doen, en had u ook foto's en beelden van uw mishandeling in Bulgarije maar werd u aangeraden om deze beelden te tonen op het CGVS (CGVS, p.19). Uit het verslag van DVZ blijkt evenwel dat u toen hebt verklaard dat een vriend van u videobeelden had van hoe u in Bulgarije bent behandeld (DVZ, Verklaring DVZ, p.10). Aangezien ook blijkt dat u pas na een maand aangifte zou hebben gedaan van de diefstal van uw gsm (CGVS, p.19) ontstaat de indruk dat u geen klare wijn schenkt over de reden dat u deze foto's en video's nooit hebt aangebracht als bewijs.

Er werd voorts vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Voor iemand die ongeveer anderhalf jaar in het dorp Zakhel Qadima heeft gewoond (CGVS, p.4-5) is het pover gesteld met uw kennis van de regio. U situeert uw dorp naast de Chardara rivier, en zegt dat u aan de overkant van de rivier andere dorpen kon zien liggen, maar u heeft geen idee welke dorpen dat zijn. U geeft als uitleg dat de overkant het district Chardara is en dat u daar zelf niet naartoe ging (CGVS, p.5). Het is evenwel zeer vreemd dat u zich geen enkel beeld kan vormen van de onmiddellijke omgeving van het dorp waar u hebt gewoond en uw familie zijn wortels heeft, zoals blijkt uit het feit dat uw vader er een huis had (CGVS, p.5) en uw oom altijd daar heeft gewoond en er grond bezit (CGVS, p.13). U weet ook dat er nog een ander dorp is met dezelfde naam, waarvan u zegt dat het ver van de stad ligt (CGVS, p.5). In werkelijkheid is het andere Zakhel net zoals uw dorp een buitenwijk van de stad Kunduz (zie de aan het administratief dossier toegevoegde OCHA-kaart). Hoewel u zegt de malik (dorpshoofd) van uw dorp te kennen, weet u zijn naam niet (CGVS, p.14). U moet hem nochtans ontmoet hebben want u verklaart dat de leiders van de dorpsgemeenschap naar uw huis kwamen om te condoleren na het overlijden van uw vader (CGVS, p.17). U kan verder geen enkele gebeurtenis opnoemen uit de anderhalf jaar dat u in Kunduz zou hebben doorgebracht. U beperkt zich tot de vermelding dat er voor jullie terugkeer uit Iran een aanslag is gepleegd op Mir Alam. U zou dat weten

omdat de mensen daarover spraken (CGVS, p.20). Wanneer u erop gewezen wordt dat u dan toch ook nog andere zaken moet hebben vernomen via het openbare gerucht, kan u zich niet eens één voorval of gespreksonderwerp voor de geest halen (CGVS, p.20).

Het gaat evenwel het voorstellingsvermogen te boven dat u en uw familie een nieuw leven probeerden opbouwen in Kunduz, waar verwanten van jullie woonden, en toch nooit zelfs maar toevallig iets heb gehoord over de actuele toestand, de situatie in de regio of hete hangijzers die in jullie gemeenschap over de tong gingen. Zelfs van de minderjarige die u toen zou geweest zijn mag verwacht worden dat die toch een begin van antwoord kan geven over de omgeving waarin uw woonde. U bracht uw dagen door al voetballend met uw vrienden (CGVS, p.8,20), maar hoorde van hen dus kennelijk nooit iets over wat in de wereld rondom gebeurde, en keek thuis naar de televisie naar diverse uitzendingen maar beklemtoont dat u nooit naar het nieuws keek (CGVS, p.20). Gezien uw profiel zijn deze verklaringen ook niet aannemelijk. U verklaart op het CGVS dat u ongeveer 20 jaar oud bent (CGVS, p.4), waardoor u 16 à 17 jaar was toen u naar Zakhil Qadima terugkeerde (CGVS, p.9). Het is weinig plausibel dat uw vader lijdzaam zou toezien hoe u uw dagen in ledigheid doorbrengt terwijl hij zijn huis moest verkopen uit financiële noodzaak (CGVS, p.5) en probeerde geld te verdienen met een soepkar, wat u zelf omschrijft als iets wat arme mensen doen die geen werk vinden (CGVS, p.13). Van u zou als gezonde jongeman toch verwacht kunnen worden dat u bijdraagt aan de inkomsten, als u geen andere bezigheden had. U heeft overigens ook geen samenhangende verklaringen afgelegd over de reden dat u niet naar school zou kunnen gaan: u zegt eerst dat u naar school wilde gaan, maar dat niet mocht omdat u pas bij een nieuw schooljaar kon inpikken. Het huidige schooljaar was al 3 maanden bezig (CGVS, p.12). Aangezien u verklaart dat u een jaar in Kunduz hebt gewoond voordat uw familie in de problemen raakte (CGVS, p.9), moet er logischerwijs ook al een nieuw schooljaar begonnen zijn in die periode. U houdt het erop dat u door de problemen van uw familie niet naar school kon gaan (CGVS, p.12).

Over de "urtabulaqya", de criminele organisatie die uw moeder zou hebben verkracht en voor de dood van uw vader verantwoordelijk zijn, zijn uw verklaringen evenmin geloofwaardig te noemen. U lijkt namelijk niets te weten over uw belagers, een kernelement uit uw asielrelaas. U zegt dat zij soms naar de stad kwamen en rondhingen in de buurt van het plein waar u voetbal speelde (CGVS, p.14-15) en dat u verder niets over hen weet omdat u slechts anderhalf jaar in Kunduz hebt gewoond. Het Commissariaat-generaal kan bezwaarlijk geloof hechten aan uw verklaringen dat er zich een beruchte bende in uw directe omgeving bevond, en dat u daarover nooit meer te weten kwam dan hun naam. Voor nieuwe inwoners zou het immers van cruciaal belang zijn om zich snel op de hoogte te stellen van dergelijke gevaren. Toch verklaart u te denken dat het gaat om Pashtun (CGVS, p.14), en het is eigenaardig dat u daarnaar het raden hebt. Niet alleen is etniciteit belangrijk voor identiteit in de Afghaanse sociale context, maar u kent zelf een handvol woorden in het Pashto (CGVS, p.7) en zou dus door uw eigen observatie snel een mening hebben kunnen vormen wanneer zij naar het pleintje kwamen waar u voetbalde (CGVS, p.15). U hebt ook geen enkel idee waar deze mannen, die de wagen namen naar de stad, ergens vandaan kwamen (CGVS, p.14). Volgens u zijn zij en hun leiders door iedereen in Kunduz gekend (CGVS, p.9,14,16), wat alleen al voort zou vloeien uit het feit dat zij volgens u in het openbaar alcohol drinken (CGVS, p.14,16). Dit zou zeker opzien baren aangezien het nuttigen van alcohol strikt verboden is voor Afghanen, en behalve een misdrijf dus ook een ernstige inbreuk zou zijn op de geldende mores. De Afghaanse overheid heeft in het verleden lijfstraffen opgelegd aan mensen die alcohol dronken (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). Dit is een van de weinige vlakken waarop de huidige regering het beleid van de taliban verderzet, en het gaat dus om een verbod dat in de Afghaanse maatschappij wijde ondersteuning vindt. Toch is het Commissariaat-generaal ondanks gedegen opzoeken niet in staat gebleken het bestaan van deze bende, noch de twee broers die volgens u aan het hoofd staan, te bevestigen. Deze criminelen zouden zich ongehinderd buiten de maatschappij kunnen stellen volgens, aangezien zij de bescherming genieten van jihadicommandanten, iets wat volgens u vaak voorkomt in Kunduz (CGVS, p.14-15). Toch kan u desgevraagd niet één enkele jihadicommandant noemen, die een dergelijke machtspositie inneemt (CGVS, p.15). U verwijst niet eens naar de machtige warlord Mir Alam, waarover u zoveel zou hebben horen spreken (CGVS, p.20) en die een bedroevende reputatie heeft op dit vlak. Dat u over een dergelijke beruchte bende niet meer te weten zou zijn gekomen dan hun naam, zelfs niet nadat zij uw familie de meest vreselijke misdaden hebben aangedaan, valt nauwelijks ernstig te nemen. Zelfs uw oom R., die in de provincie woonde, de leiders van de "urtabulaqya" onder surveillance hield en uiteindelijk een succesvolle moordaanslag op hen pleegde (CGVS, p.17,18), heeft daarover nooit met u gesproken, omdat niemand van uw familie daarover wilde praten (CGVS, p.17). Het andere argument, dat de ouderen hierover spraken en niet u (CGVS, p.17), is ook geen afdoende antwoord. Dat u als 17-jarige oudste zoon van de familie zou zijn behandeld als een klein kind, en de volwassenen zich bewogen in een wereld die zich ver boven uw hoofd afspeelde, is weinig geloofwaardig. De

verwondering stijgt ten top als u zegt ook niets te weten over de houding van uw dorpsgenoten tegenover deze straffeloze verkrachters en moordenaars die zich vlakbij ophielden, en die u omschrijft als gevaarlijk en losbandig (CGVS, p.15). Dat de gemeenschap waarin u leefde helemaal geen enkele reactie vertoonde op de aanwezigheid van deze bedreiging is zeer onwaarschijnlijk.

Dat u hierover dermate vage verklaringen aflegt, die u niet kan verbinden met de context van Kunduz, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

U heeft overigens ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de periode dat u in Kunduz zou hebben verbleven. Zo verklaarde u bij DVZ dat u ongeveer 14 maanden onderweg was vanuit Afghanistan en dat u 7 maanden in Shiraz, Iran bent verbleven onderweg (DVZ, Verklaringen DVZ, p.4,11). U zou ook ongeveer 7 maanden in Zakhel Qadima hebben gewoond na uw terugkeer uit Iran (DVZ, Verklaringen DVZ, p.4) en schatte het overlijden van uw vader ongeveer anderhalf jaar voor het interview van 04 augustus 2016, dus in het begin van 2015. Toen u op 12 september de vragenlijst voor het CGVS invulde, situeerde u zijn dood veel eerder: u denkt dan dat het 3 jaar, of toch 2,5 jaar geleden is dat uw vader is gestorven, dus eind 2013 of begin 2014 (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS schat u het overlijden van u vader ook op 3,5 à 4 jaar geleden, maar dan wijzigt u uw verklaringen als u overloopt wanneer u waar bent verbleven, en blijft u erbij dat het ongeveer 3 jaar geleden is dat uw vader is overleden (CGVS, p.18). U verklaarde bij DVZ dat de taliban in Kunduz de macht hadden toen u bent vertrokken uit Afghanistan (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.8). De taliban veroverden Kunduz echter pas in de herfst van 2015, dus ongeveer een jaar voor uw asielaanvraag, waardoor dit ook helemaal niet past in de chronologie van de door u beweerde gebeurtenissen. Voor iemand die kan lezen en schrijven (CGVS, p.6) en die er blijkt van geeft dat hij het jaarritme goed kan vatten (CGVS, p. 12,20) is het vreemd dat u het zo moeilijk lijkt te hebben met het plaatsen in de tijd van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de gelijknamige provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Hieraan kan worden toegevoegd dat u bij DVZ verklaarde dat u in Afghanistan door de familie van N.R. met de dood bedreigd werd (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U heeft hierover ook geen opmerkingen gemaakt aan het begin van het gehoor, hoewel u wel andere correcties aanbracht (CGVS, p.2). Op het CGVS lijkt u niet meer te weten dat u dit hebt gezegd. U brengt deze bedreigingen dan in verband met uw vertrek uit Iran, hoewel u erkent dat u eigenlijk niet weet waarom uw oom besloot dat het daar niet langer veilig was (CGVS, p.21). U bevestigt vervolgens ook dat u nooit door de familie van N.R. werd bedreigd (CGVS, p.21). Dat u geen consistente verklaringen aflegt over de door u beweerde feiten, onderstreept nogmaals het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Tenslotte is er nog de kwestie van de reden waarom uw familie uit Afghanistan is vertrokken de eerste keer. U situeert dat vertrek wel heel consistent rond uw 7e levensjaar (DVZ, Verklaring DVZ, p.4; CGVS, p.4,9,10). U verklaart ongeveer 20 jaar te zijn, en bijgevolg is dit vertrek te situeren rond 2004. Dit komt overeen met uw verklaring dat uw oudste broer ongeveer 16 à 17 jaar is en dat hij nog is geboren in Afghanistan (CGVS, p.7). Gevraagd naar de reden van vertrek spreekt u over de algemene situatie en de aanwezigheid van de taliban. U hebt daarover echter nooit gesproken met uw ouders en dus bent u niet op de hoogte van de concrete aanleiding (CGVS, p.10). Aangezien u een hard en brutaal beeld schetst van jullie leven in Iran wekt het verbazing dat u nooit aan uw ouders zou hebben gevraagd waarom u niet in Afghanistan kon blijven wonen. Bovendien beweert u vertrokken te zijn rond 2004, na de val van het talibanregime, toen het in Afghanistan veiliger was en veel Afghanen de andere richting uit reisden en terugkeerden naar hun land. U bent daarmee geconfronteerd en zegt daarover niets te weten door uw jonge leeftijd bij vertrek (CGVS, p.10). Dat u niet eens overtuigende verklaringen kan afleggen over de geschiedenis van uw familie, versterkt natuurlijk de bestaande twijfels over uw identiteit en herkomst.

Om al deze redenen kan het Vluchtelingenstatuut u niet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 11 oktober 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals uitdrukkelijk gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust. Het is voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U bleef bij uw verklaringen en herhaalt dat u niets wil verzinnen en dus ook altijd hebt gezegd als u niets wist, waarmee u de lacunes in uw kennis helemaal onverklaard laat.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert vier middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel"*.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn *"bijzondere kwetsbaarheid"*, zijnde zijn jonge leeftijd, omdat uit de bestreden beslissing blijkt dat hem geen steunmaatregelen werden verleend. Verzoeker meent echter dat de commissaris-generaal hem in staat had moeten stellen om *"zijn verhaal te kunnen doen aan de hand van een stimulerende en open verhoormethode rekening houdende met zijn kwetsbaarheid"*. Verzoeker was net meerderjarig geworden toen hij zijn verzoek om internationale bescherming in België indiende, waardoor een aangepaste vraagstelling zich opdroeg. Verzoeker verwijst hierbij naar de *"nrs. 213 ev. Van de "Guide des Procédures"* inzake de benadering van niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Hij besluit dat: *"stellen dat hij meerderjarig was en dat daardoor plots alle omkadering irrelevant zou zijn geworden, mist een zekere realiteitszin: men wordt niet op één dag meerderjarig"*.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"- Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht

- Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- Schending van art. 62 Vreemdelingenwet;".

Na een korte theoretische toelichting inzake de motiveringsplicht, gaat verzoeker in op de verschillende motieven in de bestreden beslissing. Hij licht hierbij toe als volgt:

"I. Geen neerlegging van enig document ter staving van de identiteit

Het CGVS meent ten eerste de asielaanvraag van verzoeker te kunnen weigeren op basis van het feit dat hij volgens het CGVS gebrekkige inspanningen heeft geleverd om zijn identiteit of leven in Afghanistan aan te tonen;

Het is inderdaad juist dat er destijds geen identiteitsdocumenten konden worden meegenomen door verzoeker, te wijten aan het feit dat hij in erg moeilijke omstandigheden het land heeft moeten verlaten;

Meerbepaald wordt hem verweten geen taskara te hebben voorgelegd, het meest accurate identiteitsbewijs in Afghanistan; verzoeker had er een foto van, niet meer dan dat;

Thans wenst verzoeker eerst en vooral te meldend at hij zijn taskara opgestuurd heeft gekregen;

Hij heeft dus wel degelijk alle nodige moeite aan de dag gelegd om mee te werken aan de bewijsvoering in zijn dossier;

Men kan overigens niet van een dermate jonge vluchteling verwachten op ieder moment over iedere nuttig identiteitsstuk te beschikken; zulks zou onredelijk zijn;

Thans is er dus wel bewijs van zijn identiteit voorhanden, en ook de foto kan goed en wel vergeleken worden met zijn echte aanblik;

De argumenten die het CGVS in deze context aanhaalde zijn dan ook niet langer relevant;

Ondergeschikt kan men alleszins opmerken dat het voorleggen van stukken geen conditio sine qua non om eventueel tot een erkenning te kunnen komen; zij kunnen nuttig ondersteunend materiaal zijn als bewijs, maar ze zijn niet onontbeerlijk;

Meerbepaald kan een coherent relaas, wars van tegenstrijdigheden, evengoed een solide basis vormen voor een erkenning als vluchteling;

Het is dan ook een onjuiste redenering vanwege het CGVS om te stellen dat door de afwezigheid van o.m. identiteitsdocumenten er reeds afbreuk wordt gedaan aan verzoekers geloofwaardigheid;

Verzoeker vreest dat het CGVS, dat in zijn beslissing terloops opmerkt dat er in Afghanistan veel valse documenten circuleren en dat deze zelfs door specialisten nauwelijks van de echte te onderscheiden zijn, thans zal zeggen dat de taskara die voorgelegd wordt geen bewijswaarde zal hebben om die reden; Zulks is uiteraard een zwakgebod: zo heeft men steeds gelijk;

Wat verzoeker betreft mag het CGVS de taskara gerust onder de loupe nemen indien nodig; stellen dat deze zo goed vervalst zal blijken dat hij niet van de echte te onderscheiden is, maakt evenwel iedere expertise zinloos;

Verzoeker geeft alleszins begin van identiteitsbewijs aan, en dit zoals het in zijn mogelijkheden ligt;

Ook op andere vlakken heeft hij geprobeerd om meer duidelijkheid en bewijs te verschaffen, doch met de nodige pech: zijn gsm werd hem ontstolen naar het verhoor bij DVZ, alwaar men hem had gezegd dat hij de foto's die hij erop had staan later wel kon laten zien, wat zeer aannemelijk is;

Hem thans gaan verwijten dat zulks dan allemaal verzonnen zou zijn geweest, snijdt geen hout: men had bij DVZ een en ander kunnen checken, maar dit is niet gebeurd;

De redenering van het CGVS is derhalve niet naar recht verantwoord;

II. Gebrekkige kennis leefregio / leefsituatie

Het CGVS ten eerste meent de asielaanvraag van verzoeker te kunnen weigeren op basis van het feit dat hij volgens het CGVS onvoldoende concrete gegevens kan aanbrengen over zijn geboorteplaats en leefregio, nl. Kunduz;

Verzoeker zou zich daar een paar keer vergissen in de topografie, o.m. de duiding van het buurdorpen e.d.;

Dit komt toch wel een beetje overdreven voor;

Verzoeker heeft als 18-jarige (die bovendien lange tijd afwezig is geweest in zijn voile jeugd) geen perfecte kennis van de regio daar; het lijkt ook redelijk absurd te gaan aannemen dat verzoeker tijdens de ballingschap in Iran erg veel over zijn thuisregio (die hij zich nog nauwelijks herinnerde) zou gevraagd hebben;

Naderhand was er nog de relatief korte periode dat ze er verbleven, deels ook met het hangende probleem van de "urtabulaqya", wat maakte dat er relatief schuw werd geleefd; verzoekers kennis van de regio is dus inderdaad niet enorm goed te noemen, maar daar is een uitleg voor;

Bovendien stemmen de conclusies die het CGVS in haar beslissing neemt niet overeen met hetgeen te lezen valt in het gehoor: men verwijt verzoeker bijvoorbeeld geen buurdorpen te kunnen noemen, maar als men er de vragen op naslaat, blijkt dat zulks hem niet eens uitdrukkelijk werd gevraagd (vragenlijst p. 5);

Zulks is uiteraard geen correcte wijze van besluitvorming;

Hetzelfde geldt voor wat er werd gevraagd over de "malik" of dorpsverste: verzoeker kende deze zeer goed, maar dan ook enkel als de "malik", zoals hij algemeen in zijn functie genoemd werd; de man werd nooit bij naam genoemd;

Men oppert tevens twijfel bij verzoekers doen en laten; raar dat hij niet in een nieuw schooljaar instapte, alsook dat hij veel voetbalde in plaats van vader te helpen;

Opmerkelijk is dat het CGVS kennelijk pretendeert het leven van iedere jongere perfect te kunnen inschatten, ongeacht de specifieke situatie waarin hij of zij vertoeft;

Verzoeker hielp wel degelijk met de soepkar van zijn vader, en voor het overige is wat voetballen af en toe de enige ontspanning die deze kinderen hebben; wat het naar school gaan betreft, was er een vrije keuze om te beginnen, maar voorts het specifieke probleem dat schoollopen gezien de problemen van het gezin niet zonder risico was;

Verzoeker meent dat de ernstige bedenkingen men omwille van deze motieven heeft betreffende de geloofwaardigheid van zijn relaas ongegrond zijn;

Dat men dus alleszins geen fundamentele problemen (zoals bijvoorbeeld contradicties) heeft kunnen ontwaren;

Dat verzoeker alleszins coherente verklaringen heeft afgelegd, wat nog steeds de basis van ieder degelijk asiëldossier is;

Het CGVS trekt ook op dit punt onjuiste conclusies en motiveert dus niet naar behoren;

III. Verklaringen omtrent incidenten door "urtabulaqya" zijn ongeloofwaardig

Het CGVS tracht voorts ook nog het relaas van verzoeker op losse schroeven te zetten door opnieuw te wijzen op de vage verklaringen van verzoeker;

Het CGVS stelt dan maar alles in vraag en besluit dat alles hetgeen verzoeker heeft verklaard ongeloofwaardig is;

Zo hecht het CGVS geen geloof aan de problemen die er zijn geweest met de criminele bende "urtabulaqya";

Op alle mogelijke wijze wordt daaraan afbreuk gedaan: er is niets over te vinden, de verhalen van verzoeker erover zouden inconsistent en weinig plausibel zijn, zo o.m. omdat de andere dorpelingen er nauwelijks op reageerden; ook is verzoekers eigen kennis er te beperkt over, aldus het CGVS;

Verzoeker weet inderdaad niet ieder detail omtrent deze bende: hij had ook de leeftijd niet om dat goed in te schatten en de volwassenen vertelden hem ook niet alles; wel weet hij dat er diverse etniciteiten bij betrokken zijn (niet enkel pashtuns, maar ook Tadzjieken); navraag leerde dat enkele namen van leden luiden: R.G. (overleden, opgevolgd door zijn zonen), A.W., A.A...;

Meer algemeen stammen de leden uit de beenhouwerskaste;

Het is mogelijk dat hierover online niet veel te vinden is, maar dat neemt niet weg dat deze bende een staaltje fantasie zou zijn;

Verzoeker gaf toelichting over wat andere dorpingen als reactie op de bende hadden: eentje van weinig concrete actie; deels had dit te maken met het feit dat mensen bang en geterroriseerd waren, maar ook met het feit dat de verkrachting van verzoekers moeder een taboe was waarover niet gesproken werd;

Om die reden is verzoekers vader helemaal alleen de confrontatie moeten aangaan, met de gekende gevolgen;

Het CGVS zet derhalve op basis van deze premisse alles op losse schroeven:

omdat de verkrachting van de moeder niet geloofd wordt, wordt ook de moord op zijn vader als incoherent, tegenstrijdig en als ongeloofwaardig bestempeld;

Nochtans heeft verzoeker zijn best gedaan om te bewijzen wat bewijsbaar was:

IV. Tegenstrijdigheden

Het CGVS tracht tenslotte ook nog te verwijzen naar enkele inconsistenties die verzoeker heeft begaan;

Zo is hij inderdaad in de war geweest omtrent de chronologie van enkele gebeurtenissen, o.m. het overlijden van zijn vader en het verblijf in zijn thuisdorp na terugkeer uit Iran;

In de vragenlijst heeft verzoeker zich vergist, nadien heeft hij correcte verklaringen afgelegd; op zich is dit niet verwonderlijk, wetende dat iemand als verzoeker, die op jonge leeftijd is toegekomen, erg verward was en niet op coherente wijze de zaken opnieuw kon samenstellen;

Zijn jonge leeftijd is daar zeker een verzachtende omstandigheid;

Het feit dat het CGVS verwijst naar het feit dat verzoeker tot op zekere hoogte geletterd is, doet daaraan geen afbreuk: het is een emotionele factor die roet in het eten heeft gegooid, en niveau van studies doet daaraan geen afbreuk;

Door hieraan te twifelen (aan zijn afkomst uit Kunduz meerbepaald), meent het CGVS te mogen stellen dat ook alle gebeurtenissen die daarover verteld zijn, gelogen zijn;

Een ultiem element voor die redenering blijkt nog te zijn het gegeven dat verzoeker onvoldoende zou hebben gevraagd aan zijn ouders over het waarom van het verlaten van Afghanistan, de eerste keer;

Men vergeet daarbij wel dat hij erg jong was toen, en dat zijn ouders natuurlijk voortdurend de pil trachtten te vergulden telkens als hun zoontje er iets over vroeg; daarover weet hij niet veel meer, alleen dat het over de Taliban ging en dat het leven er nog gevaarlijker was dan in Iran;

Al deze beschouwingen in acht genomen, heeft het CGVS onvoldoende naar recht gemotiveerd, en faalt het in zijn materiële motiveringsverplichting;”.

- In een derde middel voert verzoeker een schending aan van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker meent dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend op basis van de toepassing van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker verklaarde immers systematische daden van vervolging te vrezen door actoren die geen deel uitmaken van de Staat, zijnde de “*urtubulaqya*”, en waarbij de Staat niet bij machte is om bescherming te bieden, gezien zij weinig onderneemt tegen de praktijken van deze organisatie. Verzoeker verwijst naar de “*Guide des Procédures*”.

- In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, “*m.n. de subsidiaire bescherming*”.

Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet:

“Immers, niet alleen art. 48/4, §2 c kan spelen (blind geweld in de regio), maar ook de andere bestanddelen van dit artikel: de persoonlijke situatie, die te vergelijken valt met onmenselijke behandeling / vernedering;

Verzoekers integriteit, zowel fysiek als geestelijk, kan onmogelijk gewaarborgd worden in een land als Afghanistan, indien verzoeker terugkeert;

Het CGVS maakt er zich erg licht vanaf door te stellen dat omwille van de eerdere voorgehouden ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas er geen taxatie kan gebeuren;

Evenwel kan minsten ondergeschikt er een taxatie gebeuren m.b.t. de regio van Kunduz (deze blijft volstrekt achterwege), alsook van zijn eigen situatie in het licht van art. 48/4;”.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een kopie van zijn taskara met beëdigde vertaling (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, meent verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn bijzondere kwetsbaarheid, zijnde zijn zeer jonge leeftijd en dat hem aldus specifieke steunmaatregelen dienden te worden verleend zoals een aangepaste vraagstelling rekening houdend met zijn kwetsbaar profiel.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker, ondanks het feit dat hij zijn vlucht als niet-begeleide minderjarige vreemdeling heeft ondernomen, op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming wel al meerderjarig was geworden. Daarom kunnen van hem toch voldoende consistente en doorleefde verklaringen worden verwacht over de problemen die hem hebben gedwongen zijn land van herkomst te verlaten. Daarbij heeft de commissaris-generaal oog gehad voor het feit dat verzoeker destijds nog een kind was. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker wel degelijk werd ondervraagd met open vragen die aansluiten bij zijn eigen leefwereld en profiel, zodat het niet duidelijk is welke specifieke steunmaatregelen de commissaris-generaal verder diende te bieden tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt eveneens dat rekening werd gehouden met verzoekers jonge leeftijd op het moment dat hij in Afghanistan verbleef. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de commissaris-generaal zijn zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door onvoldoende rekening te houden met verzoekers jonge leeftijd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de ondersteunende werking van documenten en meent dat het ontbreken van stukken geen *conditio sine qua non* vormen om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te besluiten, merkt de Raad op dat de samenwerkingsplicht zoals bepaald in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het aan verzoeker is om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk aan te brengen. De instanties mogen van hem dan ook correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het ontbreken van deze elementen, en in het bijzonder het ontbreken van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, een negatieve indicatie vormt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Uit de pertinente en omstandige motivering in de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeker geen bevredigende verklaring heeft kunnen geven voor het ontbreken van enig identiteitsdocument, met name zijn taskara.

Het loutere feit dat verzoeker thans in onderhavig beroep een kopie van een taskara voorlegt, kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. De Raad merkt hierbij vooreerst op dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen bevredigende verklaring voorlegt waarom hij er pas in de huidige stand van het onderzoek in slaagt om een kopie van zijn taskara neer te leggen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde taskara verschilt van de foto van de taskara die hij indiende na het persoonlijk onderhoud. De door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde taskara vermeldt immers het documentnummer "19199121" terwijl de foto van zijn taskara neergelegde na het persoonlijk onderhoud het nummer "16376359" vermeldt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker slechts één taskara in zijn bezit vermeldde, die hij na zijn terugkeer naar Afghanistan in het Afgaanse jaar 1392 afhaalde (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 3). In deze past het nogmaals te verwijzen naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 15, nr. 3), met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Uit de vaststelling dat verzoeker twee verschillende taskara's neerlegt ter staving van zijn identiteit kan dan ook enkel blijken dat hij met deze documenten doelbewust de instanties tracht te misleiden met als doel de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn identiteit en herkomst te herstellen. Er kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend aan de door verzoeker neergelegde taskara's.

Wat de foto's op zijn gsm betreft, herhaalt verzoeker zijn verklaringen dat men hem op de Dienst Vreemdelingenzaken had verteld dat hij deze later kon laten zien en dat zijn gsm daarna werd gestolen. Hij doet hiermee echter geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat *"Uit het verslag van DVZ blijkt evenwel dat u toen hebt verklaard dat een vriend van u videobeelden had van hoe u in Bulgarije bent behandeld (DVZ, Verklaring DVZ, p.10). Aangezien ook blijkt dat u pas na een maand aangifte zou hebben gedaan van de diefstal van uw gsm (CGVS, p.19) ontstaat de indruk dat u geen klare wijn schenkt over de reden dat u deze foto's en video's nooit hebt aangebracht als bewijs."*

Gelet op deze vaststellingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers nalatigheid om documenten voor te leggen ter staving van zijn relaas zonder enige bevredigende verklaring voor het ontbreken van dergelijke documenten alsook de vaststelling dat verzoeker de Raad doelbewust tracht te misleiden met valse documenten, afbreuk doet aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt zijn herkomst en de problemen waarom hij Afghanistan verlaten heeft, middels zijn verklaringen aannemelijk te maken. De bestreden beslissing oordeelde hierbij vooreerst terecht dat verzoekers kennis over (i) zijn nabije omgeving, met name de buurdorpen aan de overzijde van de rivier, (ii) een ander dorp Zakhel met dezelfde naam, (iii) de malik van zijn dorp, en (iv) recente gebeurtenissen in zijn dorp ten tijde van zijn verblijf daar, foutief en lacunair is. Verzoekers verweer dat hem niet uitdrukkelijk naar de buurdorpen aan de overzijde van de rivier werd gevraagd kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing, gelet op verzoekers verklaringen dat *"Hier is de rivier en de andere kant is Chardara, ik ben niet naar die kant geweest, niet naar de overkant."* (*Ibid.*, p. 5). Dergelijke verklaring, evenals de verwijzing naar zijn jonge leeftijd, de korte duur van zijn verblijf, zijn problemen met de urtabulaqya en zijn langdurig verblijf in Iran biedt echter geen afdoende verschoning voor verzoekers lacunaire kennis met betrekking tot zijn directe leefomgeving, gelet op de vaststelling dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde er 1,5 jaar te hebben verbleven en het feit dat zijn familie vandaar afkomstig is (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4, 5, 13). Verzoekers verweer dat hij gedurende zijn verblijf in Iran niet naar zijn herkomstregio vroeg kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

Verzoekers verweer dat hij de malik enkel bij zijn functie aansprak en dat deze persoon nooit bij naam genoemd werd betreft een louter blote bewering die bovendien niet aannemelijk is. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker, zelfs rekening houdende met zijn jonge leeftijd ten tijde van zijn verblijf in Afghanistan, op de hoogte is van de naam van belangrijke figuren in zijn omgeving, *quod non*, temeer wanneer verzoeker stelt de malik *"zeer goed"* te kennen.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoekers verklaringen over zijn activiteiten in Afghanistan niet aannemelijk zijn, gelet op het feit dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over (i) zijn dagelijkse bezigheden, gelet op de financiële situatie van zijn familie en (ii) de redenen waarom hij geen scholing liep in zijn dorp. Verzoekers verweer dat hij zijn vader weldegelijk hielp met diens soepkar betreft een loutere *post factum* verklaring, gezien van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij dit zou vermelden wanneer hij gevraagd werd wat hij doorheen de dag deed, doch dat verzoeker enkel vermeldde dat hij voetbalde en thuis televisie keek (*Ibid.*, p. 13). Dit verweer doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet zou dienen bij te dragen aan de inkomsten van het gezin, gelet op zijn verklaringen dat zijn vader uit financiële noodzaak het huis moest verkopen en geld verdiende met een soepkar, wat verzoeker omschrijft als werk dat arme mensen doen wanneer zij geen werk vinden (*Ibid.*, p. 5, 13).

Verzoekers verweer dat hij niet naar school kon gaan omwille van de problemen van zijn familie betreft een loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad merkt echter op dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat deze problemen niet geloofwaardig zijn, zodat dit geen aannemelijke verklaring betreft voor de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat hij niet naar school kon omdat het schooljaar al bezig was, doch dat er logischerwijze tijdens zijn verblijf in zijn dorp reeds een nieuw schooljaar was begonnen (*Ibid.*, p. 12). Verzoekers verklaringen hierover zijn dan ook inconsistent.

In zoverre verzoeker benadrukt dat hij wel coherente verklaringen heeft afgelegd inzake zijn herkomst, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de periode waarin hij Kunduz zou hebben verlaten, hetgeen verder afbreuk doet aan zijn verklaringen over zijn herkomst in Afghanistan. Verzoeker verwijst ter verschoning van deze tegenstrijdigheden naar zijn jonge leeftijd en zijn emotionele toestand op het moment van zijn aankomst in België, waardoor hij erg verward was en moeite had om de zaken coherent samen te stellen. De Raad herhaalt dat verzoeker reeds meerderjarig

was en van hem aldus voldoende consistente en doorleefde verklaringen kunnen worden verwacht over zijn herkomst en problemen. Uit de DVZ-verklaring blijkt dat verzoekers verklaringen aan hem werden voorgelezen in het Dari en dat hij deze voor akkoord ondertekende, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan (DVZ-verklaring, stuk 16). Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers relaas, zijnde de periode van zijn verblijf in Afghanistan en de dood van zijn vader, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft.

Verzoeker brengt thans geen bewijs bij dat zijn cognitief geheugen op het moment van zijn aankomst in België, noch op enig ander moment tijdens de procedure, dermate zou zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekers verweer kan dan ook niet dienstig worden aanvaard.

Verzoeker tracht de bevindingen van de commissaris-generaal over de redenen waarom zijn familie Afghanistan heeft verlaten te minimaliseren, en stelt dat hij nog erg jong was toen zij Afghanistan verlieten en dat zijn ouders hem niet veel vertelden. De Raad merkt echter op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming doorleefde en coherente verklaringen kan afleggen over de achtergrond van zijn familie en de redenen waarom zij Afghanistan verlieten. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegde over de *“urtabulagya”*. Er kan van verzoeker immers redelijkerwijze kan worden verwacht dat indien hij, zoals hij beweert, bedreigd wordt door deze groepering, hij meer informatie zou hebben over zijn vervolgers, *quod non*. De Raad herhaalt dat verzoekers jonge leeftijd niet in de weg staat dat verzoeker toch voldoende consistente en doorleefde verklaringen kan afleggen over de problemen die hem hebben gedwongen zijn land van herkomst te verlaten. Het feit dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift nog enkele namen van leden van de groepering weet op te noemen is een *post factum* verklaring die geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoekers kennis met betrekking tot deze groepering ten tijde van het persoonlijk onderhoud lacunair was. De Raad merkt bovendien op het begrip ‘gegronde vrees’ inhoudt dat verzoeker niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, zodat het feit dat geen informatie over deze groepering die verzoeker bedreigde kan gevonden wordt weldegelijk een negatieve indicatie vormt met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent. Waar verzoeker bovendien aanvoert dat hij toelichting heeft gegeven dat er weinig concrete actie werd ondernomen vanuit de dorpelingen tegen de groepering omdat zij bang waren en er een taboe rustte op de verkrachting van zijn moeder, merkt de Raad op dat dit verweer klemmt met de notities van het persoonlijk onderhoud, waar verzoeker, toen hem gevraagd werd of de burens bang waren van de groepering, verklaarde dat hij dit niet wist (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 15). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker hiervan niet op de hoogte zou zijn indien hij daadwerkelijk in het dorp Zakhil heeft verbleven waar deze groepering actief was. Dergelijke vaststellingen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn herkomst en zijn problemen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op, en tijdens, uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2,21), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Ten eerste slaagde u er niet in uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielprocedure geen enkel origineel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven, hoewel u nog steeds contact hebt met uw familie in Iran en verklaart heb geld te hebben gestuurd (CGVS, p.22). Overigens geeft u toe dat u overal waar u kwam in Europa andere namen opgegeven heeft waardoor het voorleggen van betrouwbare identiteitsbewijzen nog belangrijker wordt (CGVS, p.3). Er werd u voldoende tijd gelaten om de originele documenten te laten geworden aan het Commissariaat-generaal en hoewel u doorheen de procedure is uitgelegd hoe belangrijk dit is, hebt u geen enkel document

voorgelegd. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt. De foto die u hebt doorgestuurd is dermate onduidelijk dat het niet eens mogelijk is om u vereenzelvigen met de persoon op de foto. In dit verband dient er ook op gewezen te worden dat de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg onzeker is. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus). In uw geval kan niet eens een prima facie-beoordeling gedaan worden van uw taskara, aangezien u alleen een foto ervan hebt neergelegd.

Aangezien zowel het document in kwestie als de foto aan manipulatie onderhevig kunnen zijn, moet worden besloten dat de foto die u hebt neergelegd van generlei waarde is voor uw huidige procedure. U verklaarde op het CGVS tevens dat u nog over foto's beschikte die uw asielrelaas kracht zouden bijzetten, maar dat deze bewaard werden op uw gsm die is gestolen (CGVS, p.3). Uw familie beschikt niet over dezelfde foto's waardoor het verlies van uw gsm onherstelbaar is. Uw gsm zou gestolen zijn de dag van uw interview bij DVZ (CGVS, p.19), waardoor zich in de eerste plaats de vraag stelt waarom u die toen niet hebt getoond. Volgens u wilde u dat wel doen, en had u ook foto's en beelden van uw mishandeling in Bulgarije maar werd u aangeraden om deze beelden te tonen op het CGVS (CGVS, p.19). Uit het verslag van DVZ blijkt evenwel dat u toen hebt verklaard dat een vriend van u videobeelden had van hoe u in Bulgarije bent behandeld (DVZ, Verklaring DVZ, p.10). Aangezien ook blijkt dat u pas na een maand aangifte zou hebben gedaan van de diefstal van uw gsm (CGVS, p.19) ontstaat de indruk dat u geen klare wijn schenkt over de reden dat u deze foto's en video's nooit hebt aangebracht als bewijs.

Er werd voorts vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Voor iemand die ongeveer anderhalf jaar in het dorp Zakhel Qadima heeft gewoond (CGVS, p.4-5) is het pover gesteld met uw kennis van de regio. U situeert uw dorp naast de Chardara rivier, en zegt dat u aan de overkant van de rivier andere dorpen kon zien liggen, maar u heeft geen idee welke dorpen dat zijn. U geeft als uitleg dat de overkant het district Chardara is en dat u daar zelf niet naartoe ging (CGVS, p.5). Het is evenwel zeer vreemd dat u zich geen enkel beeld kan vormen van de onmiddellijke omgeving van het dorp waar u hebt gewoond en uw familie zijn wortels heeft, zoals blijkt uit het feit dat uw vader er een huis had (CGVS, p.5) en uw oom altijd daar heeft gewoond en er grond bezit (CGVS, p.13). U weet ook dat er nog een ander dorp is met dezelfde naam, waarvan u zegt dat het ver van de stad ligt (CGVS, p.5). In werkelijkheid is het andere Zakhel net zoals uw dorp een buitenwijk van de stad Kunduz (zie de aan het administratief dossier toegevoegde OCHA-kaart). Hoewel u zegt de malik (dorpshoofd) van uw dorp te kennen, weet u zijn naam niet (CGVS, p.14). U moet hem nochtans ontmoet hebben want u verklaart dat de leiders van de dorpsgemeenschap naar uw huis kwamen om te condoleren na het overlijden van uw vader (CGVS, p.17). U kan verder geen enkele gebeurtenis opnoemen uit de anderhalf jaar dat u in Kunduz zou hebben doorgebracht. U beperkt zich tot de vermelding dat er voor jullie terugkeer uit Iran een aanslag is gepleegd op Mir Alam. U zou dat weten omdat de mensen daarover spraken (CGVS, p.20). Wanneer u erop gewezen wordt dat u dan toch ook nog andere zaken moet hebben vernomen via het openbare gerucht, kan u zich niet eens één voorval of gespreksonderwerp voor de geest halen (CGVS, p.20). Het gaat evenwel het voorstellingsvermogen te boven dat u en uw familie een nieuw leven probeerden opbouwen in Kunduz, waar verwanten van jullie woonden, en toch nooit zelfs maar toevallig iets heb gehoord over de actuele toestand, de situatie in de regio of hete hangijzers die in jullie gemeenschap over de tong gingen. Zelfs van de minderjarige die u toen zou geweest zijn mag verwacht worden dat die toch een begin van antwoord kan geven over de omgeving waarin uw woonde. U bracht uw dagen door al voetballend met uw vrienden (CGVS, p.8,20),

maar hoorde van hen dus kennelijk nooit iets over wat in de wereld rondom gebeurde, en keek thuis naar de televisie naar diverse uitzendingen maar beklemtoont dat u nooit naar het nieuws keek (CGVS, p.20). Gezien uw profiel zijn deze verklaringen ook niet aannemelijk. U verklaart op het CGVS dat u ongeveer 20 jaar oud bent (CGVS, p.4), waardoor u 16 à 17 jaar was toen u naar Zakhil Qadima terugkeerde (CGVS, p.9). Het is weinig plausibel dat uw vader lijdzaam zou toezien hoe u uw dagen in ledigheid doorbrengt terwijl hij zijn huis moest verkopen uit financiële noodzaak (CGVS, p.5) en probeerde geld te verdienen met een soepkar, wat u zelf omschrijft als iets wat arme mensen doen die geen werk vinden (CGVS, p.13). Van u zou als gezonde jongeman toch verwacht kunnen worden dat u bijdraagt aan de inkomsten, als u geen andere bezigheden had. U heeft overigens ook geen samenhangende verklaringen afgelegd over de reden dat u niet naar school zou kunnen gaan: u zegt eerst dat u naar school wilde gaan, maar dat niet mocht omdat u pas bij een nieuw schooljaar kon inpikken. Het huidige schooljaar was al 3 maanden bezig (CGVS, p.12). Aangezien u verklaart dat u een jaar in Kunduz hebt gewoond voordat uw familie in de problemen raakte (CGVS, p.9), moet er logischerwijs ook al een nieuw schooljaar begonnen zijn in die periode. U houdt het erop dat u door de problemen van uw familie niet naar school kon gaan (CGVS, p.12).

Over de "urtabulaqya", de criminele organisatie die uw moeder zou hebben verkracht en voor de dood van uw vader verantwoordelijk zijn, zijn uw verklaringen evenmin geloofwaardig te noemen. U lijkt namelijk niets te weten over uw belagers, een kernelement uit uw asielrelaas. U zegt dat zij soms naar de stad kwamen en rondhingen in de buurt van het plein waar u voetbal speelde (CGVS, p.14-15) en dat u verder niets over hen weet omdat u slechts anderhalf jaar in Kunduz hebt gewoond. Het Commissariaat-generaal kan bezwaarlijk geloof hechten aan uw verklaringen dat er zich een beruchte bende in uw directe omgeving bevond, en dat u daarover nooit meer te weten kwam dan hun naam. Voor nieuwe inwoners zou het immers van cruciaal belang zijn om zich snel op de hoogte te stellen van dergelijke gevaren. Toch verklaart u te denken dat het gaat om Pashtun (CGVS, p.14), en het is eigenaardig dat u daarnaar het raden hebt. Niet alleen is etniciteit belangrijk voor identiteit in de Afghaanse sociale context, maar u kent zelf een handvol woorden in het Pashto (CGVS, p.7) en zou dus door uw eigen observatie snel een mening hebben kunnen vormen wanneer zij naar het pleintje kwamen waar u voetbalde (CGVS, p.15). U hebt ook geen enkel idee waar deze mannen, die de wagen namen naar de stad, ergens vandaan kwamen (CGVS, p.14). Volgens u zijn zij en hun leiders door iedereen in Kunduz gekend (CGVS, p.9,14,16), wat alleen al voort zou vloeien uit het feit dat zij volgens u in het openbaar alcohol drinken (CGVS, p.14,16). Dit zou zeker opzien baren aangezien het nuttigen van alcohol strikt verboden is voor Afghanen, en behalve een misdrijf dus ook een ernstige inbreuk zou zijn op de geldende mores. De Afghaanse overheid heeft in het verleden lijfstraffen opgelegd aan mensen die alcohol dronken (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). Dit is een van de weinige vlakken waarop de huidige regering het beleid van de taliban verderzet, en het gaat dus om een verbod dat in de Afghaanse maatschappij wijde ondersteuning vindt. Toch is het Commissariaat-generaal ondanks gedegen opzoeken niet in staat gebleken het bestaan van deze bende, noch de twee broers die volgens u aan het hoofd staan, te bevestigen. Deze criminelen zouden zich ongehinderd buiten de maatschappij kunnen stellen volgens, aangezien zij de bescherming genieten van jihadicommandanten, iets wat volgens u vaak voorkomt in Kunduz (CGVS, p.14-15). Toch kan u desgevraagd niet één enkele jihadicommandant noemen, die een dergelijke machtspositie inneemt (CGVS, p.15). U verwijst niet eens naar de machtige warlord Mir Alam, waarover u zoveel zou hebben horen spreken (CGVS, p.20) en die een bedroevende reputatie heeft op dit vlak. Dat u over een dergelijke beruchte bende niet meer te weten zou zijn gekomen dan hun naam, zelfs niet nadat zij uw familie de meest vreselijke misdaden hebben aangedaan, valt nauwelijks ernstig te nemen. Zelfs uw oom R., die in de provincie woonde, de leiders van de "urtabulaqya" onder surveillance hield en uiteindelijk een succesvolle moordaanslag op hen pleegde (CGVS, p.17,18), heeft daarover nooit met u gesproken, omdat niemand van uw familie daarover wilde praten (CGVS, p.17). Het andere argument, dat de ouderen hierover spraken en niet u (CGVS, p.17), is ook geen afdoende antwoord. Dat u als 17-jarige oudste zoon van de familie zou zijn behandeld als een klein kind, en de volwassenen zich bewogen in een wereld die zich ver boven uw hoofd afspeelde, is weinig geloofwaardig. De verwondering stijgt ten top als u zegt ook niets te weten over de houding van uw dorpsgenoten tegenover deze straffeloze verkrachters en moordenaars die zich vlakbij ophielden, en die u omschrijft als gevaarlijk en losbandig (CGVS, p.15). Dat de gemeenschap waarin u leefde helemaal geen enkele reactie vertoonde op de aanwezigheid van deze bedreiging is zeer onwaarschijnlijk. Dat u hierover dermate vage verklaringen aflegt, die u niet kan verbinden met de context van Kunduz, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

U heeft overigens ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de periode dat u in Kunduz zou hebben verbleven. Zo verklaarde u bij DVZ dat u ongeveer 14 maanden onderweg was vanuit Afghanistan en

dat u 7 maanden in Shiraz, Iran bent verbleven onderweg (DVZ, Verklaringen DVZ, p.4,11). U zou ook ongeveer 7 maanden in Zakhil Qadima hebben gewoond na uw terugkeer uit Iran (DVZ, Verklaringen DVZ, p.4) en schatte het overlijden van uw vader ongeveer anderhalf jaar voor het interview van 04 augustus 2016, dus in het begin van 2015. Toen u op 12 september de vragenlijst voor het CGVS invulde, situeerde u zijn dood veel eerder: u denkt dan dat het 3 jaar, of toch 2,5 jaar geleden is dat uw vader is gestorven, dus eind 2013 of begin 2014 (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS schat u het overlijden van u vader ook op 3,5 à 4 jaar geleden, maar dan wijzigt u uw verklaringen als u overloopt wanneer u waar bent verbleven, en blijft u erbij dat het ongeveer 3 jaar geleden is dat uw vader is overleden (CGVS, p.18). U verklaarde bij DVZ dat de taliban in Kunduz de macht hadden toen u bent vertrokken uit Afghanistan (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.8). De taliban veroverden Kunduz echter pas in de herfst van 2015, dus ongeveer een jaar voor uw asielaanvraag, waardoor dit ook helemaal niet past in de chronologie van de door u beweerde gebeurtenissen.

Voor iemand die kan lezen en schrijven (CGVS, p.6) en die er blijkt van geeft dat hij het jaarritme goed kan vatten (CGVS, p. 12,20) is het vreemd dat u het zo moeilijk lijkt te hebben met het plaatsen in de tijd van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de gelijknamige provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Hieraan kan worden toegevoegd dat u bij DVZ verklaarde dat u in Afghanistan door de familie van N.R. met de dood bedreigd werd (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U heeft hierover ook geen opmerkingen gemaakt aan het begin van het gehoor, hoewel u wel andere correcties aanbracht (CGVS, p.2). Op het CGVS lijkt u niet meer te weten dat u dit hebt gezegd. U brengt deze bedreigingen dan in verband met uw vertrek uit Iran, hoewel u erkent dat u eigenlijk niet weet waarom uw oom besloot dat het daar niet langer veilig was (CGVS, p.21). U bevestigt vervolgens ook dat u nooit door de familie van N.R. werd bedreigd (CGVS, p.21). Dat u geen consistente verklaringen aflegt over de door u beweerde feiten, onderstreept nogmaals het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Tenslotte is er nog de kwestie van de reden waarom uw familie uit Afghanistan is vertrokken de eerste keer. U situeert dat vertrek wel heel consistent rond uw 7e levensjaar (DVZ, Verklaring DVZ, p.4; CGVS, p.4,9,10). U verklaart ongeveer 20 jaar te zijn, en bijgevolg is dit vertrek te situeren rond 2004. Dit komt overeen met uw verklaring dat uw oudste broer ongeveer 16 à 17 jaar is en dat hij nog is geboren in Afghanistan (CGVS, p.7). Gevraagd naar de reden van vertrek spreekt u over de algemene situatie en de aanwezigheid van de taliban. U hebt daarover echter nooit gesproken met uw ouders en dus bent u niet op de hoogte van de concrete aanleiding (CGVS, p.10). Aangezien u een hard en brutaal beeld schetst van jullie leven in Iran wekt het verbazing dat u nooit aan uw ouders zou hebben gevraagd waarom u niet in Afghanistan kon blijven wonen. Bovendien beweert u vertrokken te zijn rond 2004, na de val van het talibanregime, toen het in Afghanistan veiliger was en veel Afghanen de andere richting uit reisden en terugkeerden naar hun land. U bent daarmee geconfronteerd en zegt daarover niets te weten door uw jonge leeftijd bij vertrek (CGVS, p.10). Dat u niet eens overtuigende verklaringen kan afleggen over de geschiedenis van uw familie, versterkt natuurlijk de bestaande twijfels over uw identiteit en herkomst."

Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de jaren voor zijn komst naar België verbleven heeft in Zakhil Qadima, in het district Kunduz in de provincie Kunduz in Afghanistan. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker de beweerde herkomst uit Zakhil Qadima, in het district Kunduz in de provincie Kunduz in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift in zijn verklaringen betreffende zijn herkomst en zijn verblijfplaats in Afghanistan.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reël risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2 en 21).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reël risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reël risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,
mevr. A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. VAN CAMP